

Arrest

nr. 163 237 van 29 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 23 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 juni 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 juni 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. CLAES, die loco advocaat T. L'ALLEMAND verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 september 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 5 augustus 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 13 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.4. Op 30 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. Bij arrest nr. 141 374 van 19 maart 2015 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.6. Op 25 maart 2015 wordt aan de verzoekende partij een uitstel tot het verlaten van het grondgebied van tien dagen toegekend.

1.7. Op 1 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. onontvankelijk wordt verklaard.

1.8. Op 29 april 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.9. Op 3 juni 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.10. Op 9 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 03/06/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 19/08/2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 15 (vijftien) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 15 (vijftien) dagen.”

1.11. Bij arrest nr. 151 013 van 19 augustus 2015 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.12. Op 11 september 2015 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in.

1.13. Op 28 december 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname.

1.14. Op 8 januari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Zij zet haar exceptie als volgt uiteen:

“De verwerende partij heeft de eer de exceptie van gebrek aan belang bij de vordering op te werpen, gericht tegen het aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij merkt op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft namelijk artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen onderlijning) Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dus geen nut opleveren. Daarenboven weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet.

Overigens werden op dezelfde dag van het nemen van de bestreden beslissing instructies verstuurd naar de gemeente met daarin de vraag het attest van immatriculatie en/of de documenten die hem werden afgegeven op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende in te trekken.

Deze instructie bevatte tevens volgende paragraaf:

“In toepassing van artikel 111 van het KB van 8 oktober 1981 dient u van ambtswege aan betrokkene eveneens een document conform het model van bijlage 35 af te leveren, wanneer er een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Deze is geldig voor drie maanden en mag daarna maandelijks verlengd worden tot de Raad een beslissing heeft genomen inzake de asielaanvraag.”

Verzoekende partij zou een beroep met volle rechtsmacht hebben ingediend tegen de beslissing van het CGVS. Hierdoor heeft zij recht op een bijlage 35. De huidige bestreden beslissing is bijgevolg op dit moment niet uitvoerbaar. De grief heeft betrekking op de uitvoering van het bevel en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (R.v.V., nr. 75.555, 21.02.2012).

Daarenboven stelt artikel 75 van het KB van 8 oktober 1981 wat volgt:

“§ 1.- Het attest van immatriculatie, afgegeven aan de vreemdeling die een eerste asielaanvraag heeft ingediend, wordt verlengd om het verblijf te dekken tot over de aanvraag is beschikt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.

De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen. (...)”

De eenvoudige lectuur van dit rechtsartikel volstaat om de rechtmatigheid van de bestreden maatregel te bevestigen. Het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker, onder bijlage 13quinquies, is een bij wet voorgeschreven maatregel in het kader van de asielaanvraag.

Vermits verzoekende partij klaarblijkelijk een schorsend beroep indiende tegen de beslissing van het CGVS, zal de asielaanvraag nog onderzocht worden door de RVV. De bestreden beslissing zal dan uiteraard pas uitwerking krijgen indien de asielaanvraag ongunstig wordt afgesloten. Langs de andere kant is het zo dat indien er alsnog beslist wordt dat verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingen- en / of subsidiaire beschermingsstatus het bevel om het grondgebied te verlaten overruled wordt door deze positieve beslissing en dus geen uitwerking kan en zal krijgen.

Gelet op het bovenstaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat het door de verzoekende partij ingestelde annulatieberoep niet ontvankelijk is, bij gebrek aan belang.

Enkel indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan verwerende partij op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu toont verzoekende partij, zoals hieronder beschreven, evenwel geen schending aan van enige hogere rechtsnorm."

2.2. De Raad dient op te merken dat er gevallen denkbaar zijn waarin de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs uit hoofde van een gebonden bevoegdheid, bekleed is met een onwettigheid. Steeds dient te worden onderzocht of de verzoekende partij een dergelijke onwettigheid, klevend aan het bevel om het grondgebied te verlaten, in haar middelen heeft aangevoerd (cf. RvS 9 maart 2004, nr. 129.004). Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de schending inroept van hogere rechtsnormen, waaronder de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van hogere rechtsnormen aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad. Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.3. De Raad stelt vast dat de exceptie van onontvankelijkheid waar gewezen wordt op het feit dat het bevel niet uitvoerbaar is, niet langer actueel is. Het is niet omdat de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten tijdelijk werd geschorst op grond van artikel 39/70 van de vreemdelingenwet en de verzoekende partij in het bezit gesteld werd van een bijlage 35 dat de verzoekende partij om die reden op heden geen belang meer zou hebben bij haar vordering. Aangezien het door de verzoekende partij ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 19 augustus 2015 werd verworpen (zie punt 1.11.), is de bestreden beslissing thans wederom uitvoerbaar, zoals de verwerende partij zelf aangeeft. Verder is het niet zo dat wanneer een beslissing een bij wet voorgeschreven maatregel is, het beroep om die reden onontvankelijk zou zijn.

De opgeworpen exceptie dient derhalve te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende de aangevoerde bepalingen, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij geen enkele afweging van elementen heeft gemaakt en zonder verder na te denken en te zoeken naar een degelijke motivering tot een beslissing is gekomen, dat zulks minstens niet blijkt uit de bestreden beslissing hetgeen niet alleen in het kader van het motiveringsbeginsel vereist is, doch ook onder andere in het kader van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, waarna zij een theoretische uiteenzetting geeft bij de voormelde beginselen. Zij meent dat de verwerende partij *in casu* een beslissing heeft genomen zonder deze met zorg en respect voor voorzorg voorbereid te hebben, dat zij daarom geen recht heeft gehad op een correcte behandeling. De verzoekende partij is van oordeel dat een onredelijk groot belang wordt gehecht aan loutere perceptie en niet aan de relevante elementen of bewijsstukken, dat dit gegeven als een rode draad aan bod komt

doorheen de ganse tekst van de beslissing tot niet-inoverwegingname, dat niet alleen haar timing de asielaanvraag in haar aannemelijkheidsgehalte zou aantasten maar dat ook de aard en inhoud van haar eerdere verklaringen, getoetst aan eerdere initiatieven van toenmalige raadslieden, verdacht zouden voorkomen. De verzoekende partij stelt slechts op begrip te kunnen hopen voor deze realiteit, dat het Commissariaat ten onrechte meent deze onwetendheid en onkunde als verdacht te kwalificeren welke perceptie de beslissing zal blijven beïnvloeden. Zij vervolgt dat bij het nemen van de beslissing tot niet-inoverwegingname een manifest onredelijk belang gehecht wordt aan initiële procedures en/of initieel van toenmalige raadslieden bekomen adviezen, welke de beoordeling van de thans voorliggende elementen effectief – in onredelijke mate – blijken te hebben beïnvloed. De verzoekende partij meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten minstens veel te overhaast aan haar betekend werd daar er nog een beroep voor de Raad hangend is met betrekking tot de asielaanvraag.

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verwerende partij heeft immers duidelijk aangegeven op welke juridische basis en op grond van welke feitelijke gegevens werd beslist om over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Waar de verzoekende partij stelt dat geen afweging werd gemaakt van 'elementen', laat zij na te duiden betreffende welke relevante 'elementen' de verwerende partij nagelaten heeft een afweging te maken.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht schendt.

3.1.3. De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij nalaat aan te geven met welke 'elementen' de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden. De verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiten van kritiek op de beslissing tot weigering van inoverwegingname van haar asielaanvraag, doch dit betreft geenszins de *in casu* bestreden beslissing. Kritiek op deze beslissing kan geuit worden in een beroep in volle rechtsmacht, wat de verzoekende partij ook heeft gedaan. Het voormelde beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 151 013 van 19 augustus 2015. De verzoekende partij kan niet verwachten dat de Raad in onderhavig beroep de beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat het bevel om het grondgebied te verlaten minstens veel te overhaast aan haar betekend werd daar er nog een beroep voor de Raad hangend is met betrekking tot de asielaanvraag en zij dus lijkt te menen dat haar geen bevel om het grondgebied kon worden betekend gelet op het hangende beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de weigering inoverwegingname van 3 juni 2015, dient te worden opgemerkt dat bij arrest van 19 augustus 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 151 013 het beroep werd verworpen, zodat niet blijkt dat de verzoekende partij nog enig belang heeft bij een betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.1.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 8 van het EVRM, wijst de verzoekende partij erop dat zij een leven heeft uitgebouwd in België; dat zij samen met dhr. E. een BVBA heeft opgericht op 21 februari 2014, dat zij bovendien tewerkgesteld is als zijnde bediende in dienst van de BVBA sinds 17 november 2014, dat zij een inburgeringscursus heeft volbracht en vervolgens reeds een aanvraag heeft ingediend om een beroepsopleiding uitgaande van de VDAB te kunnen volgen, dat zij bij vzw Antwerpen Elcker-Ik Nederlandse lessen heeft gevolgd en reeds de module Nederlands tweede taal, richtgraad 1 met vrucht beëindigd heeft, dat zij eveneens een fervent bezoeker is van allerhande cultuurevenementen in de steden Antwerpen en Brussel, dat zij een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde van 26 mei 2014 tot en met 27 juni 2014 en deze met vrucht beëindigde, dat het attest voorligt, dat zij sinds haar aankomst in België geen enkele daad heeft gesteld tegen de openbare orde, openbare veiligheid en/of goede zeden, dat zij altijd haar verplichtingen nakomt die van haar als vreemdeling geëist worden en überhaupt geen gevaar of overlast voor de samenleving vormt, dat zij tevens nooit in contact kwam met politie of gerecht. Zij vervolgt dat uit het dossier duidelijk blijkt dat haar integratiepogingen alom gewaardeerd werden, dat indien de administratieve overheid op een nauwkeurige en zorgvuldige wijze haar beslissing zou voorbereiden men minstens een onderzoek zou moeten voeren alvorens een beslissing te nemen. De verzoekende partij stelt dat haar terugsturen naar haar land van herkomst een duidelijke hinderpaal uitmaakt voor het uitbouwen en verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven verder. Zij wijst erop dat zij werkzaam is in de vennootschap en de boekhouder van deze firma bevestigt dat zij ingeburgerd is in haar omgeving, waarna zij citeert uit diens verklaringen. De verzoekende partij wijst erop dat artikel 8 van het EVRM onder meer het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen inhoudt, dat deze relaties zowel van sociale als zakelijke aard kunnen zijn. Een terugkeer naar haar land van herkomst is volgens de verzoekende partij niet billijk daar dit voor haar een totale ontwrichting zou inhouden van haar leven. De verzoekende partij betoogt dat zij niet eens kan terugkeren naar haar land van herkomst, daar zij woonachtig is in België, tewerkgesteld is bij een Belgische firma en thans is ingeburgerd, dat zij bovendien beschikt over een paspartoe, wat een vrijetijdspas is voor Brussel, dat zij met deze pas deelneemt aan tal van cultuur-, jeugd- en sportactiviteiten, dat hier in België dan ook het centrum van haar belangen bevindt. Zij vervolgt dat haar integratie, lokale verankering en lang verblijf in België dan ook reëel is. Er dient, volgens de verzoekende partij, overeenkomstig artikel 8, 2de lid van het EVRM omstandig gemotiveerd te worden en er dient geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel. Zij meent dat van haar niet redelijkerwijze kan worden verwacht terug te keren naar haar herkomstland om aldaar een inreisvisum te bekomen, gelet op haar verblijf en vestiging in België, dat zij bovendien een procedure hangende heeft voor de Raad en zij dus niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Zij merkt nog op dat zij geheel in staat is in haar eigen levensonderhoud te voorzien en bovendien te kunnen bijdragen aan de sociale lasten van de samenleving, dat dit gestaafd wordt door de overtuigingsstukken, dat indien zij terug dient te keren naar China zij haar gezinsleven niet kan beleven, dat dit een schending zou zijn van artikel 8 van het EVRM.

3.2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar China (of India) wordt gepland.

3.2.3. Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zich beperkt tot het herhalen van haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die zij indiende op 30 januari 2015 en die, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, op 1 april 2015 door de verwerende partij onontvankelijk werd verklaard op grond van volgende motieven:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De elementen van integratie (met name dat betrokkene sinds 25.09.2012 in België zou verblijven; zij vanaf haar aankomst tot op heden erin zou slagen in haar eigen levensonderhoud te voorzien en zij onderwijl haar leven in België zou hebben opgebouwd; betrokkene de Nederlandse taal uitstekend zou beheersen en zij perfect in de mogelijkheid zou zijn om in haar eigen levensonderhoud te voorzien; zij een leven zou hebben uitgebouwd in België en zij samen met Dhr. E. (...) een BVBA Hi-Tec Computing zou hebben opgericht op 21.02.2014 en zij bovendien als bediende tewerkgesteld zou zijn in dienst van deze BVBA sedert 17.11.2014; betrokkene de inburgeringscursus zou hebben volbracht en zij vervolgens reeds een aanvraag zou hebben ingediend om een beroepsopleiding uitgaande van de VDAB te kunnen volgen; zij bovendien bij VZW Antwerpen Elcker-Ik Nederlandse lessen zou hebben gevolgd en zij voordien reeds de module Nederlands tweede taal RG1 met vrucht zou hebben beëindigd; betrokkene eveneens een fervent bezoeker van allerhande cultuurevenementen in de steden Antwerpen en Brussel zou zijn; zij de cursus maatschappelijke oriëntatie zou hebben gevolgd van 26.05.2014 tot en met 27.06.2014 en zij dit met vrucht zou hebben beëindigd; uit het dossier zou blijken dat haar integratie-inspanningen alom zouden gewaardeerd worden; uit de bijgebrachte stavingsstukken zou blijken dat betrokkene een zeer betrouwbaar persoon zou zijn en zij daarenboven bereid zou zijn om te werken voor haar toekomst; de boekhouder van de BVBA waar betrokkene tewerkgesteld zou zijn, zou bevestigen dat betrokkene ingeburgerd is in haar omgeving; betrokkene bij een Belgische firma tewerkgesteld zou zijn en zij thans ingeburgerd zou zijn; zij bovendien zou beschikken over een paspartoe, meer bepaald een vrijetijdspas voor Brussel waarmee betrokkene deel zou nemen aan tal van cultuur-, jeugd- en sportactiviteiten en het centrum van haar belangen zich dan ook in België zou bevinden; de integratie, lokale verankering en het verblijf in België dan ook reëel zouden zijn; betrokkene geheel in staat zou zijn om in haar eigen levensonderhoud te voorzien en bovendien bij te kunnen dragen aan de sociale lasten van de samenleving; zij diverse getuigenverklaringen zou toevoegen; betrokkene relationele als professionele contacten) zou hebben uitgebouwd in België en zij ter staving haar arbeidskaart C, een arbeidsovereenkomst dd. 13.11.2014, de oprichtingsakte Hi-Tec Computing dd. 21.02.2014, bewijzen van de gevolgde en voltooide inburgeringscursus, een attest van aanvraag tot inschrijving voor een beroepsopleiding dd. 01.07.2014, bewijzen Nederlandse lessen Elcker-Ik, een deelcertificaat van de module dd. 27.06.2014, een attest cursus maatschappelijke oriëntatie, een getuigenverklaring dd. 17.12.2014, een paspartoe Brussel en loonfiches toevoegt) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was en zij hiervan bewijsstukken toevoegt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf in haar eigen behoeften te voorzien,

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 25.09.2012, werd afgesloten op 23.03.2015 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procédure - namelijk minder dan twee jaar en zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar land, doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Aangaande de vermeende schending van artikel 5 EVRM dient opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties of zakelijke contacten, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een

beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Bovendien verklaarde betrokkene tijdens haar asielaanvraag dat haar echtgenoot en zoon in India zouden wonen en dat haar broers en zus in Tibet zouden verblijven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene sinds haar aankomst in België geen enkele daad zou hebben gesteld tegen de openbare orde, openbare veiligheid en/of goede zeden en dat zij altijd haar verplichtingen zou nakomen die van haar als vreemdeling zouden worden geëist, zij geen gevaar of overlast voor de samenleving zou vormen en zij nooit in contact zou zijn gekomen met de politie of met het gerecht, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze beslissing aan de verzoekende partij betekend werd op 28 april 2015. De verzoekende partij heeft geen beroep ingesteld tegen voormelde beslissing. De verzoekende partij kan niet door middel van het herhalen van de elementen, die zij aanhaalde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 januari 2015, in onderhavig beroep tegen de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, alsnog de motieven van de beslissing van 1 april 2015 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, betwisten.

De verzoekende partij toont niet aan dat er sinds de beslissing van 1 april 2015, waarin geoordeeld werd betreffende de door haar aangehaalde elementen in het licht van een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM bij een terugkeer naar het land van herkomst, nieuwe elementen zouden bestaan die in het licht van artikel 8 van het EVRM in rekening hadden moeten worden gebracht door de verwerende partij bij het nemen van de *in casu* bestreden beslissing.

3.2.4. In zoverre de verzoekende partij verwacht dat in die bestreden beslissing gemotiveerd wordt omtrent artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er opnieuw op dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen die betrekking hebben op haar privéleven reeds werden afgewogen ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst in het licht van artikel 8 van het EVRM, met name in het kader van de beslissing genomen op 1 april 2015 naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De vernoemde beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van de aanvraag en werd aan de verzoekende partij betekend op 28 april 2015. De verzoekende partij heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing. De verzoekende partij brengt ook geen elementen aan die nieuw zijn ten opzichte van haar aanvraag van 30 januari 2015. Gelet op het feit dat de elementen betreffende het privéleven van de verzoekende partij reeds beoordeeld werden ten aanzien van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst, de verzoekende partij kennis heeft gekregen van deze beoordeling en de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanhaalt die tot een andere beoordeling zouden nopen, kan niet ingezien worden waarom omtrent de elementen van het privéleven van de verzoekende partij nogmaals zou moeten worden gemotiveerd in de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.2.5. Betreffende het argument van de verzoekende partij dat van haar niet redelijkerwijze kan worden verwacht terug te keren naar haar herkomstland om aldaar een inreisvisum te bekomen, gelet op het feit dat zij een procedure hangende heeft voor de Raad en zij dus niet kan terugkeren naar haar herkomstland, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang meer heeft bij voornoemde argumentatie nu niet blijkt dat de verzoekende partij heden nog een beroep hangende heeft voor de Raad.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel lijkt de verzoekende partij de schending aan te voeren van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet.

3.3.1. De verzoekende partij stelt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat de verwerende partij oordeelt dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als eerste land van asiel in aanmerking kan worden genomen in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet. Zij betwist dat India voor haar het eerste land van asiel is in de zin

van de voormelde bepaling. Zij wijst erop dat de vertegenwoordiging van de Dalai Lama het gegeven betreurt dat India aanzien wordt als eerste land van asiel en hierover een schrijven heeft gericht aan de staatssecretaris, dat India bovendien geen lid is van de vluchtelingenconventie en het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging, dat de bescherming louter op richtlijnen zou gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader, dat zij daarom meent dat het statuut van Tibetanen slechts een informeel statuut betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Zij betoogt ten slotte dat zij vreest dat zij niet meer zal worden toegelaten tot het grondgebied van India, daar haar documenten vals zijn, met name haar RC en IC, dat het RC in kwestie tevens reeds vervallen is en zij illegaal in India verbleef waardoor zij daar alleszins geen bescherming kan genieten.

3.3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij met dit betoog kritiek levert op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014, beslissing die niet het voorwerp van onderhavig beroep uitmaakt. Daarnaast wordt erop gewezen dat in het arrest van de Raad van 19 maart 2015 werd geoordeeld dat gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, India als eerste land van asiel kan worden beschouwd. Hierover wordt uitgebreid gemotiveerd in het voormeld arrest. In voormeld arrest oordeelde de Raad immers als volgt:

"2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste achttien jaar voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India in casu terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC).

Verzoekster verklaarde India te hebben verlaten met haar originele IC, doch dit document na aankomst in Europa aan een 'smokkelaar' te hebben afgegeven. Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoekster meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoekster stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overnameakkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat in casu slechts de vraag relevant is of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoekster gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien zij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals in casu door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om, zo zij effectief haar eigen IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze

aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. De door verzoekster bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoeker en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er “geen garantie” is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, dd. 26 juni 2014, p. 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering haar IC te hebben afgegeven aan een ‘smokkelaar’, stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de ‘reële bescherming’ van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als ‘eerste land van asiel’ kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een “informeel statuut” betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster merkt op dat zij haar RC verkregen heeft op basis van valse gegevens, met name valse identiteitsgegevens van haar ouders en een valse geboorteplaats. en verwijst daartoe naar p. 13-15 van het gehoorverslag.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat “alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”. Bovendien kan “wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes” krijgen maar tegelijk gesteld dat “De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”. Aanbevelingsbrieven en andere bijstand worden door de CTA in Dharamsala gratis aangereikt. In de gevallen waar er zich meer ernstige problemen voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens

de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, zoals in casu door verzoekster wordt beweerd, blijkt verder dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland (COI Focus, China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht.

Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de 'Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees' te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe'. Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (ibid., p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHR is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 27) in casu dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken."

3.3.3. Voorts wordt in het arrest van de Raad van 19 maart 2015 onderzocht of de verzoekende partij aantoonde ten aanzien van het eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging te koesteren of een risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het relaas van de verzoekende partij werd in dit licht onderzocht.

De verzoekende partij diende een nieuwe asielaanvraag in, doch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde de inoverwegingname op 3 juni 2015 daar de verzoekende partij geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In zoverre de verzoekende partij met haar huidig betoog het niet eens is met de voormelde beslissing, wijst de Raad erop dat het thans voorliggende annulatieberoep niet nuttig kan worden aangewend om kritiek te uiten op deze beslissing. Dergelijke kritiek kan enkel nuttig worden geuit in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat de verzoekende partij ook heeft gedaan. Het voormelde beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 151 013 van 19 augustus 2015.

3.3.4. Bovendien blijkt uit voormeld arrest van 19 augustus 2015 dat zij haar vrees dat zij niet meer zal worden toegelaten tot het grondgebied van India, daar haar documenten vals zijn, met name haar RC en IC, dat het RC in kwestie tevens reeds vervallen is en zij illegaal in India verbleef waardoor zij daar alleszins geen bescherming kan genieten, ook reeds in het kader van haar beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingeroepen en dat hierop uitgebreid werd geantwoord. In voormeld arrest oordeelde de Raad immers als volgt:

“Verder wordt opgemerkt dat verzoekster de redenen die zij nu inroept waarom zij niet naar India zou kunnen terugkeren, zijnde dat zij zou worden vervolgd omdat zij over een “valse” RC en IC -met een andere identiteit, geboorteplaats en ouders- beschikt helemaal niet heeft ingeroepen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. De commissaris-generaal stelt dienaangaande tevens vast dat de naam in verzoeksters RC, K.W., niet echt een valse naam is, maar een naam die haar familie ook al voor haar gebruikte, zoals zij aangaf tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Bovendien is, zo luidt de beslissing, verzoeksters zogenaamde vrees voor vervolging omwille van het beschikken van een RC en IC met foutieve valse gegevens in tegenspraak met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat Tibetaanse asielzoekers die in India hebben verbleven en wiens RC na een verblijf in het buitenland is vervallen alsnog opnieuw een IC kunnen verkrijgen, en dat Tibetanen die destijds valse gegevens opgaven om een RC te verkrijgen hun RC kunnen laten regulariseren bij de bevoegde diensten, waarna een andere IC kan worden aangevraagd. Tevens wordt vastgesteld dat verzoeksters nieuwe verklaringen, zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als haar geschreven verklaringen op bepaalde punten, zoals o.a. haar kort verblijf in Polen, in tegenspraak zijn met haar eerdere verklaringen. Verzoeksters geschreven verklaringen zijn ook op verscheidene punten in tegenspraak met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, aldus de commissaris-generaal die er voorts op wijst dat verzoekster in India niet enkel over een verblijfsstatus beschikte met de eraan verbonden rechten zoals beschreven in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, maar dat zij in India volgens de documenten die zij neerlegde ook officieel kon huwen en er hun kind konden laten registreren.”

3.3.5. In zoverre de verzoekende partij verwijst naar een schrijven van de vertegenwoordiging van de Dalai Lama en dit bijvoegt aan haar verzoekschrift als stuk 14, stelt de Raad vast dat uit de stukkenbundel bijgevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat dit een brief van Tibet Office van 21 februari 2014 betreft. De Raad stelt vast dat uit het arrest van 19 augustus 2015 blijkt dat de verzoekende partij ook naar dit document verwees in haar beroep tegen de beslissing van 3 juni 2015 tot weigering van in overwegingname van haar asielaanvraag van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en dat hierop uitgebreid werd geantwoord. In voormeld arrest oordeelde de Raad immers als volgt: *“De als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde brief van de Tibet Office d.d. 21 februari 2014 is algemeen van aard en heeft op generlei wijze betrekking op verzoekende partij. Dit schrijven wijzigt dan ook niets aan en doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen voorafgaat.”*

3.3.6. Uit de voormelde arresten van 19 maart 2015 en 19 augustus 2015 blijkt aldus dat de verzoekende partij deze elementen reeds in het kader van haar beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft ingeroepen en dat hierop uitgebreid werd geantwoord.

Het derde middel is onontvankelijk.

3.4. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag), van het non-

refoulementbeginsel zoals vervat in onder meer artikel 3 van het EVRM, artikel 33 van het vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48 tot en met 48/5, 52 en 52/3 en 62 van de vreemdelingenwet.

3.4.1. De verzoekende partij wijst erop dat Tibet *de facto* vanaf 1912 onafhankelijk was totdat China het land in 1950 bezette, dat in 1959 de Dalai Lama samen met tachtigduizend volgelingen in India in ballingschap ging, dat sindsdien de religie wordt onderdrukt en tot op heden kloosters worden verwoest, dat de situatie van de Tibetaanse bevolkingsgroep bijgevolg zeer precair is ten opzichte van de Volksrepubliek China, dat deze spanningen in de afgelopen zestig jaar verschillende malen tot gewapende botsingen en opstanden hebben geleid, dat tot op de dag van vandaag de partijen het niet eens zijn over de status en de toekomst van de regio, dat Tibet sinds 1950 bezet wordt door China. Zij vervolgt dat het algemeen bekend is dat de Chinese autoriteiten de mensenrechten van het Tibetaanse volk schenden, dat de Tibetanen worden verhinderd een eigen culturele, godsdienstige en taalkundige identiteit te beleven door een Chinees beleid van discriminatie en onverdraagzaamheid, dat de Tibetanen ook worden blootgesteld aan foltering, mishandeling en opsluiting zonder proces, dat voor velen van hen, waaronder zichzelf, er dan ook geen andere uitweg is dan Tibet te verlaten en naar een ander land te vluchten, dat gelet op deze feiten en de omvang van de repressie in China van de Tibetaanse gemeenschap, het een feit is dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, namelijk China. De verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zeer kort door de bocht gaat in haar beslissing en overduidelijk het clandestiene karakter van de gevolgen voor de verzoekende partij als lid van de Tibetaanse bevolkingsgroep niet heeft begrepen, dat in de beslissing tot niet inoverwegingname alles wordt geminimaliseerd en uiterst abstract benaderd, dat deze houding en de daarbij gebruikte woordkeuze, als onredelijk streng dient te worden gekwalificeerd, in combinatie met een volgehouden onwil om kennis te nemen van de nochtans relevante stukken en van de daaruit blijkende realiteit. De verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vrees van de verzoekende partij ten opzichte van China erkent, waarbij zij citeert uit diens beslissing, en stelt zich de vraag waarom de commissaris-generaal dit erkent, doch meent dat de asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen. Zij wijst erop dat de commissaris-generaal haar verwijt dat zij vooreerst in India heeft verbleven en dit land aldus dient beschouwd te worden als een eerste land van asiel, zodat zij kan worden teruggeleid naar India daar er dan geen sprake is van het non-refoulementbeginsel. De verzoekende partij wijst erop dat de commissaris-generaal erkent dat India niet over een asielsysteem beschikt en zij meent dan ook dat er bijgevolg geen garantie kan worden geboden dat zij niet zal worden teruggestuurd naar China, dat dit het non-refoulementbeginsel schendt.

3.4.2. In wezen voert de verzoekende partij opnieuw kritiek op de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch deze betreffen geenszins de *in casu* bestreden beslissing. Kritiek op deze beslissingen kan geuit worden in een beroep in volle rechtsmacht, wat de verzoekende partij ook heeft gedaan. De voormelde beroepen werden verworpen door de Raad bij arresten nr. 141 374 van 19 maart 2015 en nr. 151 013 van 19 augustus 2015.

3.4.3. Artikel 3 van het EVRM houdt een absoluut verbod in op folteringen of op onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Hiertoe is vereist dat de betrokkene doet blijken van de aanwezigheid van ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij zal worden verwijderd een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Met betrekking tot de vrees voor vervolging ten aanzien van China dient erop te worden gewezen dat uit arrest nr. 141 374 van 19 maart 2015 van de Raad blijkt dat India werd beschouwd als eerste land van asiel. Inzake de vrees voor refoulement naar China door India wordt in voormeld arrest het volgende gesteld: *“Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe”*.

Door het principe te beschermen via het 'Recht op Leven', opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (ibid., p. 18-19).

In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatrieerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van 'deportatie' en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet."

Wat betreft het reëel risico voor de verzoekende partij om bij verwijdering naar China blootgesteld te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 5 augustus 2014 zeer uitdrukkelijk een niet-terugleidingsclausule ten aanzien van de verzoekende partij heeft ingeschreven, die luidt: *"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."*

Deze niet-terugleidingsclausule wordt herhaald in de beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag van 3 juni 2015 naar aanleiding van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij.

De verzoekende partij, die geen persoonlijke elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, toont ook op geen enkele manier aan dat in de periode tussen de afwijzing van haar asielaanvragen en het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten er elementen zijn die een andere beoordeling dan deze door de bevoegde asielinstanties gemaakt kan verantwoorden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij door het nemen van de bestreden beslissing haar in een situatie brengt waarbij zij een reëel risico loopt in haar herkomstland te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij voert een betoog inzake het non-refoulementbeginsel, doch blijkt uit het arrest van 19 maart 2015 dat *"zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen"*. Voormeld arrest betreft een definitief arrest met een definitieve beoordeling. Een navolgende asielaanvraag werd niet in overweging genomen en het beroep in volle rechtsmacht werd verworpen bij arrest nr. 151 013 van 19 augustus 2015. Ook dit betreft een definitief arrest met een definitieve beoordeling.

De verzoekende partij kan niet verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet via het uiten van een grief aangaande artikel 3 van het EVRM en het non-refoulementbeginsel, zoals ook vervat in artikel 33 van het vluchtelingenverdrag.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de verzoekende partij enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar China of India wordt gepland. In de beslissing van de commissaris-generaal van 5 augustus 2014 wordt uitdrukkelijk gesteld: *"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."* Deze niet-terugleidingsclausule wordt herhaald in de beslissing tot weigering in overwegingname van een asielaanvraag van 3 juni 2015 naar aanleiding van de tweede asielaanvraag

van de verzoekende partij. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat onder artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de verzoekende partij blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

3.4.4. De verzoekende partij laat voorts na in haar vierde middel uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de overige door haar ingeroepen bepalingen schendt, zodat het middel voor het overige onontvankelijk is.

Het vierde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER